

ЖІНКА ШЛЯХЕТНОЇ ДУШІ

Червень – особливий
місяць у долі

◆ ЮВІЛЕЇ

**Заслуженого працівника культури
України, начальника відділу культури
Зарічненської РДА Тетяни
Костянтинівни Гаврилюк. У колисці літа в
1957 році щасливі батьки Костянтин та
Ганна Коноплицькі святкували
народження своєї любі, омріяної
донечки. А в червні 1980 року доля
простелила шляхи Тетяни до
найголовнішого бібліотечного закладу
Зарічненщини – районної бібліотеки.
Так і розпочалась її сага на культурній
ниві поліського краю.**

Так уже складається часом: знаєш людину сотню літ, ділив з нею й радість, і біль навпіл, торкались струни душі сокровенного. А приходиться мить, щоб повідати світу про неї, й відчуваєш, як бракне тобі слів. Як губляться в пальцях ниточки розповіді. Не знаєш, з чого розпочати думку. Бо все видається головним і важливим.

Отак і нині. Згадую знову ж таки червень, тільки вже 1988 року, й наше перше знайомство. Очі Тетяни, бо якось не любили ми називати одна одну по батькові, сипляться сміхом. Молода, красива, з гарно викладеною зачіскою. Тридцять літ ось-ось спливе від того часу. А мені здається –

бібліотекаря, вона долала сходинки кар'єрного росту. І згодом, коли її наставниця вийшла на пенсію, очолила бібліотечну систему району, а далі - і відділ культури. Завжди дивувалась, де в цій тендітній, ранимій жінці береться стільки сили, щоб нести на собі відповідальність за всю галузь культури району. І не лише відповідальність, а ще й постійно прагнути допомогти, бодай чимось, тим, хто послаблює рух, хто в певний момент не здатний зібратися з силами. Районні, обласні фестивалі, конкурси, Всеукраїнський фестиваль гумору в Ноблі, куди їхали гості з усієї України, і завжди-завжди вона старалась бути не посеред

імена всіх, хто докладає зусиль для розвитку й збереження культурних традицій краю. Неймовірно пишалася з того, що пліч-о-пліч крокує нивою культури поруч із поліською берегинею Данею Чекун. Не соромлячись, могла плакати, коли Даня Никифорівна заводила прадавню пісню. Не втомлювалась телефонувати й просити, щоб про нашу легенду в газеті писали частіше. Мені особисто випало писати багато нарисів про колегу-культурпрацівників. А Тетяна Костянтинівна все воліла лишатись в тіні їх таланту. І ось, зрештою, я зважилась і на розповідь про цю людину. Й не тому, що в переддень ювілею прийнято говорити пишні слова чи просто гарні речі про

ніщо в цій жінці не змінилось. Ну, хіба що – стала знаним, досвідченим спеціалістом не лише на теренах району, області. За плідний внесок в розвиток культури й багаторічну працю Указом президента їй присвоєно звання Заслужений працівник культури України. Певне, на початку свого життєвого шляху, вона й гадки не мала про таку шану й визнання. Та ще й на теренах культури. Бо розпочинались трудові будні Тетяни Гаврилюк на одному з найбільших підприємств Рівненщини – заводі «Азот». Життя в обласному центрі й навіть довгоочікувана квартира, якою мала потішитись молода жінка, мабуть, не було омріяним. Інакше, хіба ж повернули б шляхи назад, до рідного Чернина? Чи шкодувала за тим, що так склалось? Філософи стверджують: за минулим жалкувати не варто. Шляхетність – одна з найголовніших рис Тетяни Костянтинівни, яка, добре відаю, дісталась їй у спадок від бабусі Ядвіги, полячки за походженням. Від неї змалечку успадкувала шанобливе ставлення до людей і до життя. Тому вона й по сей день дякує тодішньому директору ЦБС Галині Федосіївни Бабенко за те, що повірила молодому працівнику, повірила в її старання й прагнення завжди бути на своєму місці. Нести своєю працею користь людям. Отак, щабель за щаблем, починаючи з посади старшого

поважної публіки в перших глядацьких рядах, а хоч краєчком ока зазирнути за лаштунки сцени. Комусь поправити комірець сорочки, комусь пов'язати хустку, просто подати склянку води знервованому солісту, якому за мить - на сцену. Інакше – не могла і не уміла. Бо небайдужість – це ще одна із тих характерних рис, без якої не змалювати портрет Тетяни Костянтинівни. А ще - вона гідно вміє сприймати поразки. Вже так повелось, що зі зміною влади, змінювались і керівники відділів РДА. Полишати займану посаду, коли в тебе досвід і визнання, коли ти одна з небагатьох заввідомом культури області, хто удостоєний звання Заслужений працівник культури, – не легко. Та шляхетність її душі не дозволяла Тетяні Костянтинівні тримати на когось образу. Й очолюючи один із відділів в районному центрі зайнятості, вона ні на мить не забувала про колег з культури. Вітала з професійним святом, старалась відвідувати концерти й масові заходи. Бо то була її велика родина – зректись якої не мала права. Вітри перемін повернули все на круги своя. У 2010 році Тетяна Гаврилюк знову очолила відділ культури. Кожен раз, коли в районці готувався матеріал про відзначення професійного свята працівників культури, чи про творчий звіт майстрів сцени Зарічненщини, вона старалась, щоб пригадали

слова чи просто гарні речі про винуватця свята. Мені завжди імпонувала простота моєї колеги, маю честь так називати пані Тетяну, її небайдужість до чужих проблем, й не просто на словах, а на ділі, її безкінечна доброта і нетерпимість до хамства та підступності. А ще я знаю напевне, що вона надзвичайно залюблена в свій край і в своє отче село. Вона – одвічна, невтомна мандрівниця, бо день у день багато літ прошкує від Чернин до Зарічного, не відчуваючи втоми. Дорога на роботу й додому однаково дорога і близька. Бо ж у серці намічно переплелись любов до рідних порогів, і до справи, якій присвятила 37 років свого життя. Рідним і бли-зьким вона завжди говорить: «Я не втомилась від роботи. Я себе без неї не уявляю. Мені ніколи не було тяжко працювати в культурі. Бо це – моє. Ця робота для мене – все. Я так радію, що знайшла себе в житті. Радію з того, що люблю справу, якій присвятила своє життя.» А ще вона неймовірно радіє своїм онукам. Донечка Тетяна подарувала їй Надійку та Олю. Син Євген – потішив Марійкою. Ті маленькі сонечка додають пані Тетяні здоров'я і сили, снаги і любові. Хай купається наша ювілярка в їх теплому промінні ще до сотні літ. То найщиріше побажання від усіх тих, кому пошансувало в житті йти шляхом поруч з Вами, Тетяно Костянтинівно, прекрасна наша людина і жінка шляхетної душі.

Галина ГАВРИЛОВИЧ